

“Δεν υπάρχει ούτε χρόνος ούτε χώρος για εμάς αν δεν τον δημιουργήσουμε”: ζητήματα αντίστασης, σχέσεων και χώρου στο Τραγούδι για τον Αννίνιο της Γκέιλ Τζόουνς

Κωνσταντίνα Θεοδωρίδου

Η Γκέιλ Τζόουνς είναι αφροαμερικανή συγγραφέας, γεννημένη στο Κεντάκι το 1949. Το *Τραγούδι για τον Αννίνιο*, ένα από τα λιγότερο γνωστά έργα της, είναι ένα μακροσκελές αφηγηματικό ποίημα ή μυθιστόρημα σε ελεύθερο στίχο που εκδόθηκε το 1981 και έχει στοιχεία έπους και ιστορικού μυθιστορήματος. Αφηγείται την ιστορία της καταστροφής του κιλόμπο Παλμάρες, του μακροβιέστερου οικισμού δραπετών σκλάβων στην αποικιακή Βραζιλία του 17^{ου} αιώνα. Πρωταγωνίστρια και αφηγήτρια είναι η Αλμέυντα, μέλος της κοινότητας του Παλμάρες, η οποία εγκατέλειψε τον οικισμό με τον σύζυγό της τον Αννίνιο, μετά από την επίθεση του Πορτογαλικού στρατού.

Οι δύο μυθοπλαστικοί χαρακτήρες γνωρίστηκαν, ερωτεύτηκαν -παρά τον συνεχή πόλεμο που απειλεί το κιλόμπο- και παντρεύτηκαν στο Παλμάρες. Λίγο μετά το γάμο τους, ο Πορτογαλικός στρατός, υπό τις εντολές του Domingos Jorge Velho, ο οποίος είναι ιστορικό πρόσωπο, συλλαμβάνει τον ηγέτη του Παλμάρες και καταστρέφει το χωριό, γεγονός που ιστορικά τοποθετείται στο Νοέμβριο του 1695, έπειτα από είκοσι χρόνια εντατικών στρατιωτικών επιχειρήσεων. Όπως πολλοί από την κοινότητα, το ζευγάρι εγκατέλειψε το χωριό και κατέφυγε στο δάσος του Αμαζονίου, μέχρι που τους βρήκαν και τους επιτέθηκαν οι Πορτογάλλοι. Η επίθεσή τους είναι βάνουση καθώς, αφού τους βρίσκουν

εξουθενωμένους από πείνα και κακουχίες και τραυματισμένους από την περιπλάνηση στη ζούγκλα, οι στρατιώτες σκοτώνουν τον Αννίνιο και έπειτα κόβουν τα στήθη της Αλμέυντα και τα πετούν στο ποτάμι, ως μια ευθεία επίθεση στην δυνατότητα της να θρέψει νέες γενιές.

Σταδιακά, η Αλμέυντα ξεπερνά δοκιμασίες οι οποίες συμβολίζουν τη μετάβαση από τη δουλεία στην ελευθερία, ενώ το γεγονός πως το όλο αφήγημα είναι εμποτισμένο με μοτίβα της αφρικανικής παράδοσης, όπως πχ το μύθο των ιπτάμενων αφρικανών, καθιστά την ηρωίδα σύμβολο της φυλής της. Οι θετικές εμπειρίες της παραδόξως επικρατούν και προκαλούν την αίσθηση πως στο συγκεκριμένο έργο, σε αντίθεση με άλλα της συγγραφέως, η αγάπη, η αλληλεγγύη και η ζωή θριαμβεύουν απέναντι στο μίσος, τον πόνο, τη στειρότητα. Τη διαφορά κάνει κυρίως το σκηνικό καθώς το Παλμάρες αποτελεί έναν τόπο εν μέσω του αποικιακού χώρου και χρόνου, ο οποίος ενέχει μια επαναστατική προοπτική. Το Παλμάρες εμφανίζεται συχνά στα έργα της Τζόουνς ως ένας συμβολικός τόπος, που στη συλλογική μνήμη ταυτίζεται με το μέρος όπου η αγάπη και η αναπαραγωγή ήταν εφικτές.

Σε αντίθεση με άλλα έργα της Τζόουνς, όπως η *Κορετζιντόρα* ή ο *Άντρας της Εύας* που παρουσιάζουν κακοποιητικές, τραυματισμένες και σοβαρά τοξικές σχέσεις, στο *Τραγούδι για τον Αννίνιο*, η πίστη στην υγιή ερωτική σχέση βρίσκεται στον πυρήνα του αφηγήματος. Το ερώτημα που περιγράφει καλύτερα το έργο εκφράζεται από τον ίδιο τον Αννίνιο:

Αυτό ήταν το ζήτημα, Αλμέυντα,

Πώς θα κρατούσαμε την αγάπη μας

Σε βάνουση εποχή.

Πώς θα συνεχίζαμε να αγαπάμε

Σε τέτοια εποχή. Πώς θα καταφέρναμε

Να κοιταζόμαστε με τρυφερότητα.

Και να την κρατάμε, παρ' όλα αυτά.

Είναι δύσκολο να κρατάς την τρυφερότητα

Όταν τα πράγματα τριγύρω σου είναι σκληρά..

Μια κληρονομιά τρυφερότητας. (Jones 32, έμφαση στο πρωτότυπο)

Το πρόβλημα της εύρεσης και διατήρησης της αγάπης σε καιρό πολέμου είναι ουσιώδες στο αφήγημα και εντοπίζεται ιδιαίτερα στο ανδρικό φύλο: «Αυτή η χώρα δεν αφήνει τους άντρες να είναι μαλακοί. Ούτε του λευκούς, ούτε τους μαύρους» (Jones 38). Παρά τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν, ωστόσο, ο Αννίνιο είναι παραδόξως τρυφερός και στοργικός προς την Αλμέυντα. Εξάλλου και οι δύο θεωρούσαν ότι δεν υπήρχε χρόνος για αγάπη ή εύκολα χαμόγελα, μέχρι που αποφάσισαν να τον δημιουργήσουν: «δεν υπάρχει ούτε χρόνος ούτε χώρος για εμάς αν δεν τον δημιουργήσουμε» (Jones 43). Αφού το κατόρθωσαν αυτό, αναπτύσσουν, κατά την αφηγήτρια, έναν ισχυρό, αμφίδρομο, υγιή δεσμό που μοιάζει άτρωτος και δύναται να αφήσει ένα κληροδότημα τρυφερότητας, ενάντι στον πόλεμο, την απελπισία και τον θάνατο που θρέφει η αποικιοκρατία.

Το ζήτημα του χώρου, του χρόνου και της αυτονομίας πάνω σε αυτά είναι λοιπόν κομβικό στη συμβολική χρήση του Παλμάρες, το οποίο ανακύπτει συχνά στα έργα της Τζούνος ως Ευτοπία, ως ένα καλό μέρος, το οποίο έχει υπάρξει ιστορικά και, ως εκ τούτου, θα μπορούσε να υπάρξει ξανά. Δεν θα μπορούσε καν, αυστηρά μιλώντας, να χαρακτηριστεί ως Ουτοπία, η οποία κατά τον Μαρκούζε ιστορικά ορίζεται ως «το αδύνατο της δημιουργίας μιας νέας κοινωνίας», ορισμό που ο ίδιος αποδίδει σε κοινωνικοπολιτικές κατασκευές που έχουν στόχο να αποτρέψουν τους πολίτες από να φανταστούν και να δημιουργήσουν εναλλακτικά κοινωνικοπολιτικά πεδία (Marcuse 62). Για τον Μαρκούζε η σύλληψη της Ουτοπίας ως αδύνατης είναι κίβδηλη, καθώς ιστορικά η κοινωνική αλλαγή είναι εφικτή και μπορεί να αποτελέσει εξίσου ρεαλιστική επιλογή με το υπάρχον. Το κιλόμπο

του Παλμάρες αποτελεί ένα από τα πιο emphatic παραδείγματα, όχι απλώς ρεαλιστικού, αλλά υπαρκτού αυτόνομου χώρου και ως τέτοιο στέκεται συμβολικά ως Ευτοπία, ως μια απελευθερωμένη κοινότητα έμπρακτης αλληλεγγύης και αντίστασης, η ιστορία της οποίας κατόρθωσε να κληροδοτηθεί και να επιβιώσει στην συλλογική μνήμη.

Βιβλιογραφία

Jones, Gayl. Song for Anninho. Detroit: Lotus Press, 1981.

Marcuse, Herbert. "The End of Utopia." Five Lectures: Psychoanalysis, Politics, and Utopia. Trans. by Jeremy Shapiro and Shierry Weber. Boston: Beacon, 1970, pp. 62-81.